

ESOTERISK ANTROPOLOGI

FEMTE ROTRASEN: DEL ETT

Femte rotrasens begynnelse

Det har tidigare nämnts att femte rotrasens manu, Manu Vaivasvata, för omkring en miljon år sedan valde ut monader, som han avsåg att bilda kärnan till den nya rasen och som därefter skulle upprätthålla en förbindelse med. I denna samling ingick den grupp, som inkarnerade med 1200 års intervall. 400 000 år senare gjorde han ett ytterligare urval av lämpliga kandidater.

Det första avgörande steget mot att grunda den nya rasen togs emellertid för 100 000 år sedan, när en stam av femte underrasen, semiterna, vita till hudfärgen, isolerades i bergstrakterna i norra Ruta. Denna underras har sedan dess haft en dragning till bergen, och kaby-lerna i Atlasbergen är dess bästa nutida representanter.

Den religion, som denna stam hade, skilde sig från de på slättlandet boende toltekernas. Detta omständighet utnyttjade manun för att göra isoleringen desto effektivare. Därpå grundade bodhisattvan, som i framtiden skulle bli Gautama Buddha, en ny religion att ersätta deras gamla. Alla som antog den fick lära sig att de skulle leva avskilda från de andra och var förbjudna att beblanda sig med dem. De fick veta att de stod under lydnad av en konung och herre, som de inte kände och inte hade sett och att de skulle föras till ett förlovat land. Somliga inslag i den israelitiska berättelsen, men långt ifrån alla, går sannolikt tillbaka på dessa händelser.

Manu visste att den femte underrasen snart skulle underkuvas av den svarte kejsaren. Därför lät han sitt folk utvandra från Atlantis. Detta skedde år 79 797 fvt. Färden gick över Saharahavet och sedan landvägen till Arabien. En flotta av trettio fartyg ställdes till förfogande för ändamålet. Fartygen var ganska små, ungefär 500 ton. De seglade ganska bra för vinden men kryssade dåligt, också åror kom till användning. Tre resor gjordes och ungefär nio tusen individer fördes över tillsammans med en del boskap.

Av de 9000 var 7500 semiter, 750 sumerer och 750 tolteker, varvid varje grupp var den bästa i sitt slag.

Vid denna tid fanns en lysande toltekisk civilisation i Egypten. När utvandrarerna reste igenom detta land, försökte egypterna locka dem att stanna. Ett fåtal gav efter för frestelsen och trotsade därmed manuns befallning. De blev senare de egyptiska toltekernas slavar.

Det lydiga flertalet nådde under manuns ledning det arabiska höglandet genom det som nu är Suezkanalen. Dalarna i detta högland var fruktbara, när de bevattades, och var endast glest befolkade av en negroid ras.

I en av dessa dalar lät manun ett stort antal av tjänarna slå sig ned, dem med 1200 och 700 år mellan inkarnationerna. De var manun så fanatiskt hengivna att de drog på sig egypternas vrede. Egypterna angrep och nästan utrotade dem, men till sist lyckades manun driva ut egypterna.

Därefter levde nybyggarna länge i fred. De odlade sin jord och använde allehanda utsäde de fört med sig från Atlantis. Efter cirka 2000 år räknade de flera miljoner. De var isolerade från yttervärlden med ett ökenbälte. Enda vägen in till deras område med gräs och vatten gick där Mekka nu ligger. Manu skilde av de minst önskvärda elementen och skickade dem som utvandrare, en grupp till södra Palestina, en annan till södra Egypten. Manun inkarnerade själv då och då för att förbättra människotypen.

Det var ett folk av bönder och herdar. De blev med tiden så talrika att landet blev för litet för dem. Mycket stora mängder skickades till Afrika att grunda en koloni därstädes. Denna koloni utplånades sedermera.

Endast ett fåtal år före katastrofåret 75 025 fvt utvalde manun på planetregeringens befallning cirka 700 individer av sina egna ättlingar och lät dem bilda en heterodox och sträng sekt. Han lät dem bilda en karavan och tillsade dem att färdas norrut. Han sökte och erhöll fri och fredlig passage genom det sumeriska imperiet, som omfattade vad som nu är Turkiet, Irak, Iran och länderna bortom. I Turkestan förhandlade han med ett förbund av turaniska feodala stater, det nuvarande Tibet inräknat, och erhöll fri passage för sitt folk också genom dessa riken. Efter flera års färd nådde karavanen Gobihavet. Där vände den norrut mot höglandet bortom vilket ett stort grunt hav utbredde sig norrut mot nordpolen.

Manun lät en del av folket slå sig ned på en udde som vette åt nordost, men flertalet lät han bosätta sig i en fruktbar kraterliknande sänka. Vita Ön låg i sydost och utom synhåll.

Folket levde kvar här till tiden efter den stora katastrofen, som nalkades alltmer. Landskapet hade en sådan geologisk beskaffenhet att det inte skulle drabbas särskilt svårt av jordbävningar, såvida inte hela landet bröts sönder. När de seismiska förändringarna pågick som värst, stördes folket heller inte av några större sprickbildningar eller omkastningar, men det förfärades av de återkommande jordbävningarna och av att solen doldes av stoft ett helt år. Mycket häftiga skyfall härjade landet och inget ville växa ordentligt. Folket utsattes för hemska umbäranden. Av de ursprungliga 700 individerna, som sedan ökat till 1000, återstod nu endast cirka 300 av de starkaste.

Efter fem år kunde på nytt slå sig ned till lugna förhållanden. Klimatet hade blivit varmare och jorden bördigare.

Manun, nu gammal vorden, fick befallning att föra sitt folk till Den Vita Ön. Där visade man honom planerna för tiotusentals år in i framtiden. Hans folk skulle leva på Gobihavets stränder, växa i antal och bli starkt. Den nya rasen skulle grundas på själva Den Vita Ön, en stor stad skulle byggas på motsatta stranden, och planerna för denna stad antyddes även.

Det sträckte sig en bergskedja längs Gobihavets norra kust, ungefär 30 km från denna, och låga kullar löpte ut från bergen ned mot kusten. Fyra dalar, helt skilda från varandra, löpte också ned till havet. Manun fick anvisningar att låta vissa utvalda släkter bosätta sig i dalarna och i dessa växa till fyra skilda underraser, vilka senare skulle skickas ut till olika delar av världen. Somliga av hans eget folk skulle födas i den yttre världen och sedan återvända och gifta in sig i hans egen släkt för att så förbättra rastypen. Han skulle sedan själv inkarnera i folket och fixera den förbättrade typen.

Således skulle fem typer bildas – den ursprungliga huvudtypen och fyra undertyper.

För omkring 70 000 år sedan anvisade manun sitt folk att slå sig ned på fastlandet och bygga byar där. Där skulle de leva och föröka sig i några tusen år. Manun, den av alla erkände konungen, residerade i Shambhala.

Endast några år därefter befallde manun Jupiter, Corona, Mars och Vajra att utvälja de högst utvecklade barnen och skicka dem till Shambhala. Dessa barn var sju till antalet: Uranus, Neptunus, Surya, Brihaspati, Saturnus, Vulkanus och Venus. Alla dessa individer har sedan dess blivit åtminstone 45-jag, esoteriska mästare. (Uranus är nu mästaren D.K., Neptunus är nu mästaren Hilarion, Surya är nu 43-jaget Maitreya, Brihaspati blev i sin mest kända inkarnation 46-jaget Jeshu, numera 44-jag, Saturnus blev sedan den esoteriske mästare som brukar kallas "Venetianaren", Vulkanus blev i en inkarnation på 1500-talet Thomas More, numera 45-jag, och Venus blev sedan Georg Rákoczi, mästaren Saint-Germain, numera 43-jag.

Icke lång tid därefter anföll turaniska stammar den lilla kolonin och utplånade den.

De räddade barnen blev stamfäder och -mödrar till ytterligare ett stort och mäktigt folk, som nådde en ännu högre nivå än det föregående. Många av de individer som ingick i tjänarnas grupp inkarnerade. De var ofta enfaldiga och begick många och svåra misstag, men viktigast var att de strävade mot vad de uppfattade som det rätta och var helhjärtat lojala mot sina andliga ledare.

De byggde väl befästa hus, byar och städer till skydd mot de vilda turanerna, som fortsatte att angripa dem.

Återigen krympte de till ett litet folk och nästan utplånades av turanerna. Ett litet antal barn räddades åter till Shambhala och uppfostrades där. Rastypen bevarades därigenom. Dessutom inkarnerade manun och hans medhjälpare så snart som möjligt för att forma rastypen ännu närmare idealet. Detta skedde för omkring 62 000 år sedan.

Det är värt notera att också de blodtörstiga turanerna hyste en djup vördnad för Den Vita Ön och avstod från att anfälla den.

Det folk, som lämnades kvar i Arabien, sedan manun gjort sitt urval av 700 individer, blev sedan stamfäder till judarna. Mer om judarnas historia följer i ett senare kapitel.

Brostaden

Efter den andra förintelsen, som beskrevs i slutet av förra kapitlet, sände manun Mars att inkarnera i en av de bästa toltekiska familjerna i Poseidonis och kallade honom tillbaka, när han var 25 år gammal. Mars gifte sig sedan med manuns dotter, varvid toltekiskt blod infördes i rasen, vilket ansågs önskvärt. Vid denna tid, cirka 60 000 år fvt, kan den ariska rotrasen sägas ha börjat på allvar, ty därefter blev den aldrig mer förintad.

Manuns ättlingar levde kvar på ön, tills de räknade vid pass ett hundra individer. Då vandrade de över till fastlandet och började bygga Staden, den stad som manun hade avsett som den framtida huvudstaden för sitt släkte.

Staden utbreddes sig i solfjädersform runt kusten och nådde delvis upp på kullarna. Gatorna gjordes mycket breda och riktades alla mot Den Vita Ön. Hela staden planlades därmed tusen år före de människor som skulle bebo den. Från bergen i norr utvann de metaller och stenar av olika färger – vita, grå, röda och gröna, liksom en härlig purpurfärgad porfyr. Byggarna arbetade glatt som ett brödraskap i vetskapen om att de utförde ett arbete som önskades av honom som på en gång var deras fader och konung.

De använde stenar, som var större än till och med dem varmed man byggde templet i Karnak, ända upp till 50 meter långa. Manun och hans medhjälpare gjorde stenarna lättare med eteriska energier, så att de kunde lyftas på plats. Byggnaderna var i egyptisk skala men mycket lättare till utseendet. Detta var i synnerhet fallet på Den Vita Ön, där kupolerna svällde ut vid basen och smalnade av uppåt i en spets liksom en lotusknopp. Byggnaderna var i sina lägre delar oerhört solida och var krönta med torn och valv med mycket behagfulla böjningar och överst prydda med lotusknopplika kupoler.

Byggnadsarbetet tog flera hundra år i anspråk. När Den Vita Ön var färdigbebyggd, var den ett under av skönhet. Ön sluttade uppåt till en plats, där stora tempel byggdes, alla i vit marmor inlagda med guld. Dessa tempel täckte hela ön, görande den till en enda helig stad, med ett väldigt tempel i mitten. Kupolen höjde sig över den stora hall, där de fyra kumaraerna framträdde vid särskilda tillfällen.

Gatorna var sträckta som fyra strålar, som möttes i det centrala templet, så att vyn från änden av en av gatorna 15 kilometer därifrån var utomordentligt vacker och imponerande. Sett från nordväst liknade det hela den urgamla symbolen av allseende ögat i triangeln, som frimureriet sedan övertog.

Det inre och yttre av templen pryddes med många reliefer som innehöll åtskilliga symboler. En serie inhuggna bilder föreställde de fysiska och kemiska atomerna. Andra bilder var gjorda i högrelief.

I tusen år byggdes staden för ett folk som var utsett till att behärska ett imperium. Guld användes mycket, i synnerhet på vit marmor. Ädelstenar nyttjades till utsmyckning liksom hållar av kalcedon och en sten som liknade mexikansk onyx. Kombinationen grön jade och purpurfärgad porfyr var mycket omtyckt.

Målningar användes dock inte, inte heller teckningar på platt yta eller perspektiv. Friser var gjorda i högrelief, med utomordentligt väl utförda gestalter, ofta målade.

En massiv och praktfull bro förband Den Vita Ön med fastlandet, varför staden blev känd som Brostaden. Bron var en konsolkonstruktion, mycket behagfull och smyckad med grupper av statyer. Vägbanans stenar var cirka 50 meter långa och breda i proportion därmed.

Omkring år 45 000 fvt stod staden på sin middagshöjd, var huvudstaden i ett väldigt imperium som omfattade hela Ost- och Centralasien från Tibet till Kinesiska sjön och från Machuriet till Thailand och därtill hävdade överhöghet över alla öarna från Japan till Australien. Det ariska blodet har lämnat sin outplånliga prägel även på sådana primitiva folk som Japans ludna ainuer och de australiska aboriginerna.

Det cyklopiska byggnaderna fullbordades med en hög grad av finess och finslipning. De kolossala ruinerna kan alltså beundras av dem som idag äger tillträde till Shambhala. Bron står kvar, fastän det numera endast är den vandrande öknen och dess sand som sträcker sig under den.

Sådan var den mäktiga staden som Vaivasvata Manu planerade och lät sina barn bygga. Många och stora var Asiens städer, men Brostaden överglänste dem alla. Och över dem svävade den mäktiga närvaron av dem som hade och alltså har sin jordiska boning på den heliga Vita Ön och ger denna enda av Jordens alla städer den städse förblivande välsignelsen av sin omedelbara närhet.

Första ariska underrasen: indo-arierna

Ur den första begynnelsen för 62 000 år sedan växte det upp ett stort folk och ett väldigt rike. Riket omgav Gobihavet och skaffade sig gradvis makt över många grannfolk, däribland turanerna som så skoningslöst massakrerat ariernas förfäder.

Detta var den ursprungliga rottrassens rotstock, ur vilken alla grenarna eller underraserna utgått som utvandringar. Rotstocken kallas vanligen första underrasen, ibland även den hinduiska eller, mera korrekt, den indo-ariska, varmed också anges särskilt att de första utvandringarna begav sig till Indien. Många stora skaror av utvandrare invaderade detta land och lade det så småningom under sig. Sista återstoden av rotstocken lämnade urhemmet och anslöt sig till föregångarna i Indien först strax före år 9564 fvt. I själva verket skickades de i väg för att undgå förstörelsen genom den väldiga kataklysm som skulle övergå världen det nämnda året.

Som vi strax skall se skickade moderrasen ut icke mindre än fyra utvandringar västerut. Den första av dessa utgjorde andra underrasen, den andra tredje, den tredje fjärde och den fjärde utvandringen utgjorde femte underrasen.

Från år 60 000 till år 40 000 fvt växte moderrasen, blomstrade väldeliga och nådde sin middagshöjd omkring år 45 000 fvt. Den erövrade Kina och Japan, som mest var befolkade med mongoler, sjunde atlantiska underrasen, trängde norrut och österut tills kolden hejdade dess framfart. Till sitt rike lade den nuvarande Taiwan och Thailand, som då var befolkade av turaner och tlavatli, fjärde och andra atlantiska underraserna. Moderrasen koloniserade även Sumatra och Java och intilliggande öar, som då inte var lika isolerade som nu. För det mesta välkomnades arierna i dessa områden av folket som betraktade de ljushyllta främlingarna som gudar och var mer benägna att dyrka än bekämpa dem.

Moderrasen spred sig även över Malackahalvön, Filippinerna, Ryukyu-öarna, Söderhavet, ostindiska övärlden, Papua och hela övärlden ända till Australien och själva Australien, vilket då var tätt befolkat av lemurier.

Över hela imperiet med sina många lydriken var manun härskare. Antingen han befann sig i inkarnation eller inte härskade kungarna i hans namn, och han sände då och då ut sina anvisningar om hur regeringsarbetet skulle utföras.

Rasens och civilisationens allmänna egenskaper är väl värda ett studium. Den byggde ju på hundratusentals år av atlantisk civilisation, varav ariernas ledare tog det bästa och ratade det

dåliga, urartade och med svart magi befläckade. Dessutom hade denna ras tillbragt tusentals år under sin egen man i Arabien och Nordasien. Den var därför långt ifrån primitiv.

Hela folket var läs- och skrivkunnigt, allt arbete betraktades som hedervärt, oavsett vad det var, utfördes det för manun. I synnerhet odlades känslan av hela rasens broderskap, en härlig grundläggande jämlikhet och ömsesidig hövlighet. Den personliga förtjänsten erkändes alltid helt och fullt, men alla människor respekterades, och den råa självhävdelsen var alldeles frånvarande. Man litade på varandra, trodde varandra hellre om gott än om ont, och grälade därför inte. Detta skilde sig mycket från den överförfinade och utstuderade atlantidiska civilisationen, där envar sökte sitt och såg livets mening ligga i komfort och anseende, samtidigt som människorna misstrodde och misstänkte varandra. Hos arierna var en människas ord nog, att bryta det hade varit oariskt.

Man satte en ära i att vara bekant med många människor. Att känna många var i själva verket en grund för att bli utnämnd till ämbetsman i det allmännas tjänst.

Känslan av broderskap sträckte sig emellertid inte utöver den ariska rasen, inte till turanerna till exempel, vilka var av ett helt annat skaplyne, en helt annan kultur: illistiga, baksluga och opålitliga. Mot dessa var arierna på sin vakt, värdigt men utan fientlighet i sinnet. Allmänt sett var arierna inte fientliga mot främlingar och såg heller inte ner på andra folk. Främlingar var välkomna att besöka deras städer och fick då bo i särskilda gästhem, ehuru de inte släpptes in i privatbostäderna.

När de styrde över främmande folk, var arierna varken grymma eller förtryckande, men de kunde vara stränga och fordrande.

En människa var en arier, en "ädling", vilket betydde att hon hade ålagt sig ett visst rättensnöre för uppförandet. Manus barn var aristokrater i ordets egentliga mening, stolta över sin höga härstamning och väl medvetna om de vilka förpliktelser den medförde. För dem var noblesse oblige (adelskap förpliktar) ingen tom fras.

Civilisationen var ljus och glad med mycken musik, dans och glädje. Religionens väsen var lovprisning och tacksägelse. På folkets läppar var ständigt lovsånger och hymner, och de såg i alla naturens krafter devaerna i verksamhet. Gryningens jungfrur hälsades med glädje varje morgon, och Solens Ande var huvudföremålet för deras dyrkan.

De fyra kumaraerna betraktades som gudar, och deras närvaro förnams av folket, som levde så nära naturen att de hade en stor känslighet för alla andliga krafter. De dyrkade även planeten Venus' Ande, efter traditionen att flammans herrar nedstigit från Venus. Själva himlen dyrkades och även atomen såsom allts upphov och en gudom i miniatyr.

Beskrivningen av en gudstjänst som firades en gång om året kan tjäna till att belysa deras religiösa högtider.

Varje midsommardag firades i Brostaden den heliga eldens högtid. Stora skaror av män, kvinnor och barn tågade i procession redan i tidig morgonstund på de breda sammanstrålande gatorna ned mot den stora halvcirkelformade plats som låg alldeles framför brofästet. Flaggor smattrade från byggnaderna, gatorna var beströdda med blommor, rökelseoften hängde i luften och människorna var iförda sina kostbaraste klädnader, färggranna sidenskrudar besatta med ädelstenar och koraller, och de bar kransar om halsen. De tågade under musik av klingande cymbaler och hornstötter.

När de nådde brofästet, tystnade musiken, och folkmassan tågade under högtidlig tystnad över bron och upp mot Centraltemplet och församlade sig i dess enorma hall. I dess mitt stod den stora tronen, huggen ur den levande klippan, klädd med guld, rikt besatt med ädelstenar och täckt med gyllene symboler. Framför den stod ett altare täckt med väldoftande ved. Ovan altaret hängde utskjutande från väggen en ofantlig gyllene solskiva i form av ett halvklot. Högt ovanför, i själva valvet, strålade ett ensamt starkt ljus, symboliserande planeten Venus.

När folket församlat sig, trädde de tre manuerna in, iförda sina ämbetskrudar, främst Vivasvata Manu, bakom honom Världsläraren (den framtida Gautama Buddha) och bakom

honom Surya (den framtida bodhisattva Maitreya). Närmast tronen stod de tre kumaraerna. I luften ovanför svävade i en halvcirkel purpurfärgade och silverstrålande devaer, andäktigt väntande.

De närmast tronen sjöng stilla en åkallan till konungen att framträda i deras krets. En enda klar ton hördes, den gyllene solen strålade, och nedanför den, alldeles ovanför tronen blixtrade en lysande stjärna fram. Planetregeringens chef framträdde, satte sig på tronen, och alla knäböjde, döljande sina ansikten för hans närvaros bländande härlighet.

Konungen mildrade nu härligheten så att alla kunde se honom, Sanat Kumara, den gamle av dagar och likväl den evigt unge ynglingen i all sin ungdomliga skönhet.

Konungen sträckte fram sina händer mot altaret, och eld lågade på det. Därefter försvann han. Stjärnan slocknade, den gyllene solen glödde endast svagt, endast elden brann oförminskad. Prästerna ombesörjde därefter att glödande stycken av veden delades ut till bruk i de olika templen och till de enskilda hushållen. Dessa glödstycken fick de i särskilda kärl försedda med lock.

Processionen formerades på nytt och återvände till staden under stor glädje. Den heliga elden sattes på husaltaret hemma i bostaden och hölls vid liv under hela det följande året. Bränder som tagits från dessa altaren gavs till dem som varit ur stånd att delta vid gudstjänsten i templet.

Somliga individer studerade mycket de esoteriska vetenskaperna och nådde djupa insikter, som de använde för det allmänna bästa. De blev klärvoajanta och fick makt över vissa naturkrafter, lärde sig framställa tankeformer och att lämna organismen med vilje. Lärarna hade tagit de dåliga erfarenheterna från Atlantis på allvar och var mycket noga vid urvalet av lärjungar, och någon av manuns medhjälpare övervakade alltid undervisningen.

Man hade inga tidningar eller annan nyhetsförmedling av det slag vi känner, utan klärvoajanter skaffade underrättelser från alla delar av imperiet liksom vi i dag gör med radio, telefoni osv.

Det förekom att manun inte förmådde påverka någon av sina lydkonungar med sina anvisningar. Då bad han någon av sina utbildade lärjungar att lämna organismen och resa i emotionalhöljet till lydkonungen i fråga och lämna budskapet. På detta sätt förblev manun den reelle härskaren i hela riket.

Man skrev på olika ämnen, till exempel med en vass nål på en vaxartad yta, varefter skriften fylldes med en vätska som hårdnade.

Maskinerna var enklare än de i Atlantis, och man litade mer till kroppsarbetet. Manun önskade tydligen att människorna inte skulle vänjas vid ett vekligt och yppigt leverna som atlantiderna.

Inemot år 40 000 fvt började imperiets nedgång, vilket märktes i att öarna och de avlägsnare provinserna gjorde sig självständiga och återföll i barbari. Manun inkarnerade understundom, men styrde vanligen från högre världar. Det centrala riket förblev lysande i sin civilisation i ytterligare 25 000 år, medan de senare underraserna utbreddes sig åt alla håll.

Utlagt på internet den 28 april 2006.

Senast ändrat den 13 februari 2008.